

תיאטרון מופzieה פון זודר

ופירה הניג, במאית ומנהלת, היא האשה שעשויה לעצב את מפת התיאטרון העתידית בארץ. בעיני היא מוציאה אישת ואמנותית נדירה: הטעם האמנותי שלה נטוייה הפליטיות רוחקות מהזרם המרכז, אבל יש לה כישרון פוליטי ייחודי שמאפשר לה לעמוד עם הממסד בלי להתפרק.מנהיגה כזאת, אידאליסטית ומעשית, דעתנית וחיננית, נחושה ות邏micת, היא חלומה של כל תרבות (אך לא של כל גבר).

כד נילהה את החאן היירושלמי, וכך צלהה השנה את העונה הראשונה שלה מנגלת פסטיבל ישראל (בתום התיאטרון והמחול), עבר פתיחת הפסטיבל המודול, כשמוביית המופיעים מחו"ל מבטלים את השתפותם, התראיינה הניג בעניות ובכחות, וחשפה את השקפותה הרדיקליות בಗנות בדלנות, פטריותם, פוליטיזציה של האמנות. ההסתכנות והימור הן מתכוונתיה הבולטות, ובפסטיבל ישראל אפשרה לייצרה מוזיקלית ראשונה בהיקף סימפוני, של דור פרנס, להיכתב במיוחד לפסטיבל. דרוון תבור שר במזיקליות מלסימה את שיר לורקה, שפrens הלחין באופן מסעיר.

כד הימרה על הרפטואר של החאן, ברוב הפעמים חיברה טנדרט אמנותי גבוה עם קומוניקטיביות מפליאת. וכשהקהל, שועם מול תופעה תיאטרונית זהה לו, הצלח להויר את "שמיים", עבדות בימי שלה למזהה

של גלעד עברון, המשיכה הניג בדרכה: הדמויות שנחשפו לא השפייעו לדעה על העמידה הנאה והשורנית. ככלומר: בחישם, כמו בתיאטרון שלה - כנות ואיפוק, גלוי וכסוי. גם יכולת התחרשות נדירה. הניג בוחרת את עבודות הבימי שלה לפי אמוןותיה החברותיות והפליטיות, אבל היא מבינה את יתרונו של הפイト על המגינפסט, רוקא כשםטוריה היא להרחב את הבהרה של הקול. "השيبة למרבר" של ז'אן מאדי קולטש, שאותו בימה לפני שנה וחצי בחאן, הקסים במורכבות הפיטות שלו, בחומו, בעדרונות החוויאלית וביכולת שלו לבטא רתיעה משלילת הורותיו של עם אחר (האליג'יריא, אלא מה). וכל זה, בתיאטרליות משוללת אלימות.

החדש מתחילה חזות על "הפרוגרים" של ז'אן זנה בהבימה בכימוייה, והדריכות בקרב מי שמחפש חוויה אמנותית נדירה, גבואה. ואין לשכח את האמונה שלה במרכיזות עבותה השחקן בתוך העשייה התיאטרונית. הניג יוצרת חמה לשחקנים שלה ועל פי עדותם מעוררת תחושה שמוטר ליפול בזועותיה, היא תמיד תקלות. ואם לסכם את כל השפע הזה: הניג היא אחת מأتום שרידים ספריים בתחום, אשר מאמינים שיש ביכולת התיאטרון חולול נס.

■
שורית פוקס

(המשך בעמ' 10)

ופירה הניג

